

Arrest

nr. 162 609 van 23 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 7 september 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 augustus 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 september 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. SCHÜTT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou geboren zijn in Bagh, Indisch Kashmir. In de jaren '90 zouden de Indiërs uw ouderlijk huis afgebrand hebben waardoor u met uw gezin naar Pakistan vluchtte. U verkreeg de Pakistaanse nationaliteit. Uw ouders zouden bij de aardbeving van oktober 2005 omgekomen zijn. Met steun van de overheid zou u een bedrijf in bakstenen opgericht hebben. U zou een concurrent hebben gehad in I. (...). Deze zou de politie beïnvloed hebben wat leidde tot twee arrestaties, in 2006 en 2008. U zou zich vrijgekocht hebben. I. (...) bedreigde u. U zou naar Muzafarabad gegaan zijn. U zou uw zaak verkocht hebben en uw broer zou opgevangen zijn door een ngo. U zou naar Rawalpindi gegaan zijn, maar de

mannen van I. (...) zouden u gevonden hebben. U zou een smokkelaar gecontacteerd hebben. Wat hij allemaal voor u regelde weet u niet juist, maar hij zou uw vingerafdrukken genomen hebben. U zou over land via Iran en Turkije naar België gereisd zijn waar u op 8 november 2010 een asielaanvraag indiende. Op 26 april 2013 werd u een eerste maal gehoord door het Commissariaat- generaal (CGVS). Het CGVS nam op 16 oktober 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en deze vernietigde bovenstaande beslissing. Hierop werd u op 5 juni 2015 een tweede maal gehoord door het CGVS. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een kopie van uw identiteitskaart neer, evenals een kopie van uw NICOP- kaart (National Identity Card for Overseas Pakistani).

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Zo bestaat er vooreerst zeer veel onduidelijkheid met betrekking tot uw identiteitspapieren en uw identiteitsgegevens. Bij uw asielaanvraag voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u initieel geboren te zijn in Bagh. U wijzigde dit later. U verklaarde ergens in Indische Kashmir geboren te zijn, maar u wist niet juist waar. U beweerde dat uw ouders om een u onbekende reden India verlaten hadden en naar Pakistan waren getrokken (DVZ- vragenlijst punt 2.5, 3.5). Tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS beweerde u dan weer dat u in Auri, een dorpje in Indisch Kashmir geboren zou zijn (gehoorverslag CGVS 26/04/2013 p. 2?). Tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS beweerde u dan weer opnieuw in Bagh geboren te zijn. Dit zou de naam van het dorpje zijn, maar er zou een Indisch deel en een Pakistaans deel van Bagh bestaan (gehoorverslag CGVS 05/06/2015 p. 2). U gewezen op deze incoherenties, herhaalde u enkel uw verklaringen zonder enige duiding te verschaffen. Overigens legde u geen enkel bewijs voor dat u geboren zou zijn in India. Ook wist u tijdens uw gehoren voor het CGVS plots dat uw ouders India verlaten zouden hebben omdat hun huis in brand werd gestoken, iets dat u nog niet wist te zeggen voor de DVZ. Daar u beweerde vanuit België geen contacten met familie in Pakistan of India te hebben, werd u gevraagd hoe u plots wel op de hoogte zou zijn van de reden van uw familie haar vlucht. Uw bewering dat uw ouders nog leefden tot 2005 is nietszeggend. Uw bewering in India geboren te zijn is dan ook weinig geloofwaardig.

Wat betreft uw identiteitspapieren verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in 2010 dat uw smokkelaar uw identiteitskaart zou hebben en dat u nooit een eigen paspoort gehad zou hebben (DVZverklaring punt 21). Tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS verklaarde u dan weer uitdrukkelijk nooit enig identiteitsdocument gehad te hebben, noch een shanakthi-card (nationale pakistaanse identiteitskaart), noch een internationaal paspoort (gehoorverslag CGVS 26/04/2013 p.1, 7). Ook tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS verklaarde u initieel niet in staat te zijn om uw identiteit aan te tonen mits het voorleggen van enig document, zelfs toen u uitdrukkelijk achter deze documenten gevraagd werd. U verklaarde weliswaar en dit in tegenstelling met uw eerste gehoor voor het CGVS, dat u wel een identiteitskaart had in Pakistan, maar dit was uw enige identiteitsdocument dat u ooit had. U gevraagd achter deze identiteitskaart, beweerde u ze niet te hebben. Het is dan ook bevreemdend dat u later tijdens uw gehoor plots een kopie van uw NICOP en uw identiteitskaart wist voor te leggen. U beweerde uw Nicop aangevraagd te hebben in 2011 bij de Pakistaanse ambassade te Brussel. U beweerde hiervoor geen documenten nodig te hebben, enkel uw identiteitskaartnummer. Op basis hiervan zou uw ambassade u niet enkel een Nicop gegeven hebben (en dit reeds in 2011, iets dat bevestigd wordt door de website van Nadra, de uitvaardigende instantie), maar ze zouden u ook nog eens een kopie van uw identiteitskaart hebben gegeven. Echter uit toegevoegde informatie komende van de Pakistaanse ambassade te Brussel, dient u bij uw aanvraag voor een Nicop verschillende documenten voor te leggen, waaronder een paspoort (waarover later meer). Uw verklaring over de procedure waarmee u uw Nicop aanvraag is dan ook ongeloofwaardig en wijst er op dat u verschillende originele identiteitsdocumenten, waaronder meer dan waarschijnlijk uw paspoort probeert achterwege te houden. Bovendien dient hierbij nog opgemerkt dat u reeds sinds 2011 in het bezit zou zijn van twee identiteitskaarten. U legde deze echter niet voor tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS in 2013, noch later in uw beroepsprocedure voor de RvV, hoewel u toch uitdrukkelijk om identiteitsdocumenten gevraagd werd. Dat u deze documenten bewust achterhield, ondermijnt de oprechtheid van uw verklaringen. Overigens staat ook op de kopies van uw twee identiteitsdocumenten niet dat u in India geboren zou zijn.

Ook met betrekking tot uw paspoort(en) legde u geen eenduidige verklaringen af. Zo werd hierboven reeds op uw verklaringen afgelegd voor de DVZ en tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS gewezen waaruit duidelijk bleek dat u naar eigen zeggen nooit over een eigen paspoort beschikte. Het is dan ook opmerkelijk dat u tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS plots verklaarde weldegelijk een eigen

paspoort in Pakistaan aangevraagd te hebben (dit terwijl u eerder tijdens hetzelfde gehoor nog uitdrukkelijk had verklaard, buiten uw identiteitskaart geen andere identiteitsdocumenten te hebben) en dit in 2004-2005. Eerst verklaarde u over dit paspoort dat uw smokkelaar het samen met uw identiteitskaart zou hebben afgenomen. Later beweerde u dan weer dat dit paspoort verloren ging bij de aardbeving van oktober 2005 (gehoorverslag CGVS 05/06/2015 p. 6). U werd de kopie getoond dat op basis van uw vingerafdrukken bij het UKBA verkregen werd. U bevestigde dat het hier om uw paspoort uit 2004-2005 ging dat verloren gegaan zou zijn in de aardbeving van oktober 2005. U zou evenwel nooit met dit paspoort een Brits studentervisum aangevraagd hebben, noch zou u met dit paspoort gereisd hebben. U er op gewezen dat dit paspoort pas in april 2006 uitgevaardigd werd, waardoor het onmogelijk verloren kon gegaan zijn in oktober 2005, veranderde nogmaals uw verklaringen: u zou in totaal twee paspoorten hebben aangevraagd, het eerste ging verloren bij de aardbeving en het tweede zou de smokkelaar ingehouden hebben. Dus hoewel u in het verleden uitdrukkelijk ontkende ooit ook maar enig paspoort gehad te hebben, bleek nu plots dat u er zelfs twee heeft aangevraagd. Uw bewering dat beide paspoorten kwijt zijn kon u op geen enkele manier hard maken. U gaf aan dat u het verlies van uw tweede paspoort nooit aangaf bij politie of ambassade. Echter daar reeds blijkt dat u voor de aanvraag van uw Nicop over een paspoort dient te beschikken (zie informatie), lijkt het er zeer sterk op dat u dit paspoort nog steeds in uw bezit heeft, maar dat u dit niet wenst voor te leggen bij de Belgische asieldiensten. Dit versterkt het vermoeden dat u Pakistan legaal verlaten heeft met gebruik van uw eigen paspoort, dat u nu niet voorlegt daar de aanwezige stempels van in- en uitreizen niet overeenstemmen met uw verklaringen.

U verklaarde echter over land naar Europa gereisd te zijn, maar uw beschrijving van wat een zware en memorabele reis dient geweest te zijn, was dusdanig stereotiep en vaag, dat het duidelijk is dat u uw ware reisroute ook achterwege probeert te houden. Zo werd u gevraagd om over uw reis te vertellen, maar u kwam niet verder dan de stelling dat u met de wagen, dan over water en dan weer met de wagen reisde. U gevraagd om deze zware reis toch iets meer te duiden, was nauwelijks in staat om enig detail te verschaffen. Zo kon u niet zeggen waar u de grens tussen Pakistan en Iran of tussen Iran en Turkije overstak. U kon geen enkele geografische plek (stad, dorp, rivier,...) waar u onderweg langskwam bij naam noemen. Ook over uw verdere reis van Turkije naar België kon u geen enkel detail verschaffen, noch enige anekdote over kwijt.

Ook blijkt uit toegevoegde informatie van het UKBA dat er op uw naam en paspoort een Brits visum werd uitgevaardigd. U erkende dat het om uw paspoort ging. Tevens gaf u aan dat de smokkelaar uw vingerafdrukken nam, maar u zou niet weten wat hij er daarna mee gedaan zou hebben. U ontkende gebruik gemaakt te hebben van dit Britse visum en u ontkende in het Verenigd Koninkrijk geweest te zijn. Over het afnemen van uw vingerafdrukken in Pakistan legde u ook tegenstrijdige verklaringen af. Zo beweerde u tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS dat u geld werd beloofd waarna u meegenomen werd naar een kantoor waar uw vingerafdrukken werden genomen (gehoorverslag CGVS 2013 p. 7), terwijl u tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS dan weer beweerde dat uw smokkelaar uw vingerafdrukken nam in een hotel in Rawalpindi (gehoorverslag CGVS 2015 p. 7-8). De gegevens zoals ze door het UKBA verstrekt werden blijken wel te kloppen: u gaf immers zelf toe dat het hier om uw paspoort ging en bovendien gaf u aan dat uw vingerafdrukken werden genomen. Uw bewering niet te weten dat op basis van beide elementen hierna een visum werd aangevraagd in het VK, is weinig plausibel.

Ondanks uw ontkenningen zijn er immers nog andere aanwijzingen dat u weldegelijk in het VK verbleven heeft. Zo werd u gewezen op een Facebookaccount op uw naam, waarvan u aangaf dat het om uw Facebookaccount zou gaan. Op deze account plaatst u in 2012 een filmpje dat gelinkt is aan Youtube. Op 1 min 31 ziet men een foto van u voor een paal met richtingaanwijzers. De plaatsnamen op deze paal (Exchangesquare, the Triangle en Shudehill interchange) liggen allen in Manchester, VK. Uw bewering dat deze foto zo gemaakt werd en dat u niet werkelijk daar was is in het licht van bovenstaande bevindingen ongeloofwaardig. Alles wijst er op dat u Pakistan legaal verlaten heeft en naar het VK gereisd bent. Deze vaststelling breekt logischerwijze de oprechtheid van uw verklaringen en ingeroepen vrees af.

Dat de door u ingeroepen vrees ongeloofwaardig is, blijkt ook uit volgende vaststellingen. U verklaarde een geschil te hebben met I. (...), die de politie inschakelde om u te vervolgen. U legde over deze gebeurtenissen echter dusdanig tegenstrijdige verklaringen af, dat er geen enkel geloof meer aan gehecht kan worden. Zo verklaarde u vooreerst voor de DVZ in totaal driemaal gearresteerd te zijn: in 2006, twee maanden later (maar nog steeds in 2006) en in april 2010 (DVZ-vragenlijst punt 3.1, 3.5). Tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS had u het dan weer over twee arrestaties: in 2006 en 2008 (gehoorverslag CGVS 2015 p. 10). Ten tweede verklaarde u voor het CGVS dat beide arrestaties te wijten zouden zijn aan de invloed die I. (...) op de politie uitoefende om zo zijn concurrent, u, uit te schakelen. Echter uit uw verklaringen zoals ze door de DVZ werden opgetekend; blijkt duidelijk dat u pas problemen ondervond met I. (...) vanaf 2008, die in dat jaar zijn concurrerende stenenzaak opende,

waardoor hij onmogelijk de aanzet tot uw arrestatie in 2006 gegeven kon hebben. U gaf aan de uw eerste arrestatie in 2006 uitging van de corrupte politie zelf die geld wilden afpersen. Ten derde verklaarde u voor het CGVS dat uw eerste en tweede arrestatie en hieropvolgende detentie steeds 5 tot 6 dagen duurde. Voor de DVZ liet u dan weer optekenen dat uw eerste arrestatie slechts enkele uren duurde en uw tweede 3 dagen. Uw verklaringen over uw arrestaties waren dus volledig tegenstrijdig (DVZ -vragenlijst punt 3.1, 3.5, gehoorverslag CGVS 2015 p. 10-11). U gevraagd om een verklaring, bleef ontkennen de versie zoals ze opgeschreven staat voor de DVZ afgelegd te hebben. Hier staat echter tegenover dat u tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS in 2013 dezelfde verklaringen over uw arrestaties aflegde als deze die voor de DVZ werden opgetekend (gehoorverslag CGVS 2013 p. 4-5). Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kashmir te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel en overwegend kalm genoemd kan worden. In 2014 vonden er in geheel PcK drie aanslagen plaats, waarbij drie doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans-Indiase grens diverse schendingen van het staakt-het-vuren plaats, waarbij vier burgerdoden vielen. Er is evenwel geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Azad Kashmir en Gilgit-Balochistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 7 september 2015 een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Waar de commissaris-generaal de bewering van verzoeker in India geboren te zijn weinig geloofwaardig acht gelet op zijn incoherente verklaringen aangaande zijn geboorteplaats, stelt verzoeker in zijn verzoekschrift *“dat hij bij zijn eerste verhoor bij het CGVS heeft aangegeven dat hij ergens in Indisch Kashmir werd geboren en op jonge leeftijd (in 1991-92 was verzoeker slechts 6 jaar oud) met zijn ouders naar het door Pakistan bestuurde deel van Kashmir is verhuisd. Aldaar werd zijn familie ondergebracht in een vluchtelingenkamp in het district Bagh. De Pakistaanse nationaliteit werd aan verzoekers familie toegekend tijdens het verblijf in het district Bagh. Bij die registratie werd de initiële geboorteplaats van verzoeker blijkbaar niet vermeld, wellicht omdat de ouders van verzoeker niet beschikten over enig bewijsstuk afkomstig uit India. Het is dan niet onlogisch dat Bagh als geboorteplaats van verzoeker werd vermeld. Verzoeker kan zich omtrent zijn precieze geboorteplaats niet bevragen bij zijn ouders, nu deze in 2005 zijn omgekomen in de aardbeving. Hij situeert zijn geboorteplaats in het dorp Auri in Indisch Kashmir, dat volgens verzoeker ook als de in Indisch Kashmir gelegen plaats Bagh kan worden aangeduid. Gelet op de nabijheid van de line of control (LOC) bij (het in AZAD Kashmir gelegen) Bagh en gelet op de veelvuldigheid van dubbele plaatsnamen aan elke kant van de LOC is de uitleg van verzoeker wel zinnig. Met betrekking tot het aangeven van de precieze reden waarom het gezin naar AZAD Kashmir is gevlucht, wijst verzoeker erop dat hij deze vlucht op zeer jonge leeftijd heeft meegemaakt, toen hij nog erg jong was (verzoeker is geboren in 1986), nog een infans. Het betreft een traumatische ervaring waarover in het gezin van verzoeker niet gesproken werd. Vandaar dat hij bij zijn eerste gehoor bij DVZ (op 30 november 2010) hierover nog geen duiding heeft gegeven. Het is pas nadien dat verzoeker zich de omstandigheden die aan die vlucht vooraf zijn gegaan, actief heeft herinnerd.”*.

In verband met de opmerking in de bestreden beslissing dat gelet op de ongeloofwaardige en onaannemelijke verklaringen van verzoeker aangaande zijn identiteitsdocumenten het erop wijst dat hij verschillende originele identiteitsdocumenten, waaronder meer dan waarschijnlijk zijn paspoort, probeert achterwege te houden, hetgeen de oprechtheid van zijn verklaringen ondermijnt, bemerkt verzoeker vooreerst dat hij *“inderdaad van bij zijn eerste gehoor aangegeven dat hij een Pakistaanse identiteitskaart had gehad, evenwel zonder hiervan in het bezit te zijn. Tijdens zijn verblijf in België heeft hij op de Pakistaanse ambassade te Brussel een in het Engels gestelde identiteitskaart aangevraagd en bekomen. Dit kan moeilijk betwist worden, nu op deze identiteitskaart het verblijfsadres van verzoeker te Antwerpen vermeld staat.”*. Verder meent verzoeker dat, daar waar de commissaris-generaal stelt dat uit toegevoegde informatie komende van de Pakistaanse ambassade te Brussel blijkt dat bij een aanvraag voor een Nicop verschillende documenten voorgelegd moeten worden voorgelegd, waaronder een paspoort, *“de Commissaris-generaal aan die algemene informatie een te absolute waarde (geeft), nu het er voor consulaire diensten om te doen is om voldoende zekerheid te bekomen over de identiteit van de betrokken landgenoot die de aanvraag doet. Aangezien verzoeker het nummer van zijn identiteitskaart kon geven en ook zijn Belgische voorlopige verblijfskaart (attest van immatriculatie) kon voorleggen, bestond er over de identiteit van verzoeker geen twijfel meer.”*.

Waar de commissaris-generaal opmerkt dat uit de toegevoegde informatie van het UKBA blijkt dat er op naam en paspoort van verzoeker een Brits visum werd uitgevaardigd, oppert verzoeker dat *“de reden waarom de eerdere beslissing van het CGVS door uw Raad werd vernietigd, nog steeds aan de orde is na de bestreden beslissing. Bij het administratief dossier werden desbetreffend geen nieuwe documenten gevoegd, met name niet de originele informatie afkomstig van de UKBA.”*. Immers, *“De bij het administratief dossier gevoegde informatie is een eigen weergave van het CGVS van de door de UKBA verstrekte informatie. Enkel een kopie van het paspoort is afkomstig van de UKBA.”*. Verzoeker vervolgt in haar verzoekschrift dat het *“zelfs niet duidelijk (is) of de UKBA tot een positief resultaat is gekomen op basis van de identiteitsgegevens (naam, geboortedatum) dan wel op basis van de biometrische gegevens (vingerafdrukken), of op basis van beide. De Commissaris-generaal stelt dat vingerafdrukken niet liegen (eerste gehoorverslag CGVS, p.8) maar het blijkt niet uit het administratief dossier dat er een “match” was tussen de in België genomen vingerafdrukken van verzoeker en de vingerafdrukken in de databank van de UKBA.”*. Verder bemerkt verzoeker nog dat de gegevens in het administratief dossier niet correct kunnen zijn, daar men voor een studentenvisum minstens dient te beschikken over een diploma secundair onderwijs en hijzelf slechts de *“upper primary school”* heeft afgemaakt. Daarnaast verwijst hij nog naar de wijd verspreide corruptie in Pakistan om te stellen dat het niet onaannemelijk is dat hij slachtoffer is geworden van identiteitsdiefstal en dat men hem heeft meegelokt naar een bureau om zijn vingerafdrukken te laten nemen. Verzoeker besluit dat *“De in de beschikking van 27 januari 2014 weerhouden grond om tot vernietiging van de eerste beslissing van het CGVS over te gaan, wordt derhalve genegeerd in de thans bestreden beslissing. Genoemde beschikking, die integraal deel uitmaakt van het arrest van uw Raad van 21 april 2015, is bekleed met het gezag van rechterlijk gewijsde en het arrest werd voorzien van de formule van tenuitvoerlegging.”*.

Ten slotte betoogt verzoeker nog dat het onderzoek door de commissaris-generaal niet op een objectieve manier is gebeurd. Hij leidt dit af *“uit de omstandigheid dat hem tijdens het interview werd gevraagd om toe te geven dat hij in het Verenigd Koninkrijk was geweest, omdat hem in dat geval waarschijnlijk asiel zou worden toegekend op grond van andere redenen, zoals dit ook al gebeurd was voor vele Pakistanen en Bengalen die een eerder verblijf in het Verenigd Koninkrijk initieel hadden verzwegen (zie tweede gehoorverslag CGVS, p.13).”*. Volgens verzoeker geeft deze vraagstelling blijk van vooringenomenheid en bovendien betreft het een poging om hem iets te doen verklaren *“dat het CGVS niet naar genoegen van recht kan aantonen”*. Tevens meent hij dat het feit *“(d)at daarbij een toekenning van de vluchtelingenstatus in het vooruitzicht wordt gesteld, (...) een pure valstrik (is)”*. Verzoekende partij stelt dat *“Met deze vraagstelling heeft het CGVS gepoogd om het probleem van de informatie van het UKBA, waarover men blijkbaar niet in originele vorm beschikt, te omzeilen. Het moet zijn dat de vernietiging van de eerste beslissing bij het CGVS niet in goede aarde is gevallen, zodat het nieuwe gehoor er enkel op gericht was om de vernietigde beslissing te kunnen hernemen.”*.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat het bewijs van identiteit een essentieel element uitmaakt in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden is de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. *In casu* bestaat er echter zeer veel onduidelijkheid met betrekking tot de identiteitspapieren en identiteitsgegevens van verzoeker, gelet op zijn incoherente verklaringen over zijn geboorteplaats en zijn tegenstrijdige verklaringen aangaande het al dan niet bezitten van identiteitspapieren. Deze vaststellingen vormen een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid en deze van zijn asielrelaas.

2.4. Wat betreft zijn geboorteplaats, verklaarde hij bij zijn asielaanvraag voor de Dienst Vreemdelingenzaken initieel geboren te zijn in Bagh, om dit vervolgens te corrigeren stellende *“Ik weet niet precies waar ik geboren ben, maar het was in Indisch Kashmir, niet ver van de Pakistaanse grens”*. Hij legde uit dat zijn ouders om een onbekende reden *“Ik weet niet precies waarom ze naar Pakistan*

vluchtten, ik weet alleen dat ze problemen hadden in India) India verlaten hadden en naar Pakistan waren getrokken (vragenlijst CGVS, vragen 2.5 en 3.5). Tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal kon hij het dorp waar hij geboren was dan weer wel zeer precies aanduiden. Hij stelde geboren te zijn in Indisch Kashmir, *“Juist over de grens in India, het dorp heet Auri”* (gehoorverslag CGVS 26/04/2013, p. 2). Doch, tijdens zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde hij dan weer geboren te zijn in Bagh, een dorp in Kashmir waarvan een Indisch deel en een Pakistaans deel zou bestaan (gehoorverslag CGVS 05/06/2015, p. 2). Geconfronteerd met zijn eerdere verklaringen, herhaalde verzoeker geboren te zijn in het Indische deel van Bagh (gehoorverslag CGVS 05/06/2015, p. 2). De uitleg in zijn verzoekschrift dat hij zich over zijn precieze geboorteplaats niet kan bevragen bij zijn ouders omdat deze in 2005 bij de aardbeving zijn omgekomen, kan niet overtuigen, daar verzoeker in 2005 reeds 19 jaar oud was en er dan ook mag verwacht worden dat hij op die leeftijd weet waar hij geboren is, te meer gelet dat deze een essentiële rol speelt in zijn levensverhaal en dit van zijn ouders. Bovendien, in het licht dat hij zijn ouders nooit bevraagd zou hebben over zijn geboorteplaats, blijft het de vraag waarom hij dan tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal zeer precies gewag maakte van Auri (Indisch Kashmir) als geboorteplaats. De *post-factum* verklaring in het verzoekschrift dat het dorp Auri in Indisch Kashmir ook gekend is onder de naam Bagh, kan niet overtuigen. Immers, toen hij tijdens zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal geconfronteerd werd met het feit dat hij tijdens zijn vorig gehoor verklaarde in Auri geboren te zijn, ontkende hij dit uitdrukkelijk en stelde hij in Bagh geboren te zijn (gehoorverslag CGVS 05/06/2015, p. 2). Dat Bagh een andere benaming zou zijn voor het dorp Auri, wordt dus door verzoeker zelf ontkend. Daarnaast wist verzoeker tijdens zijn gehoren op het Commissariaat-generaal plots de reden waarom zijn ouders India verlaten zouden hebben, met name omdat hun huis in brand werd gestoken. Tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde hij nochtans uitdrukkelijk niet te weten waarom zijn ouders India verlaten hadden. Gevraagd hoe hij plots wel op de hoogte was van de reden van de vlucht van zijn familie, gelet op zijn bewering vanuit België geen contacten met familie in Pakistan of India te hebben, stelde hij louter dat zijn ouders nog leefden tot 2005, hetgeen niet kan verklaren waarom hij tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 30 november 2010 de reden van hun vlucht niet wist, en plots wel tijdens zijn gehoren op het Commissariaat-generaal een dramatische uitleg geeft. De uitleg in het verzoekschrift dat hij nog zeer jong was tijdens deze vlucht en dat het een traumatische ervaring betreft waarover in het gezin van verzoeker niet gesproken werd, doch dat het *“pas nadien (is) dat verzoeker zich de omstandigheden die aan die vlucht vooraf zijn gegaan, actief heeft herinnerd”*, is allesbehalve overtuigend. Immers houdt het geen steek dat, indien verzoeker zich deze vlucht zich inderdaad niet kan herinneren omwille van zijn jonge leeftijd en hierover evenmin werd gesproken in zijn gezin, dat hij dan “plots” bij zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal zich wel de omstandigheden die aan de vlucht naar Pakistan voorafgaan actief wist te herinneren, terwijl dit nog niet het geval was tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze bewering mist iedere ernst. Voorgaande vaststellingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van zijn bewering geboren te zijn in India. Overigens legde hij evenmin enig bewijs voor dat hij geboren zou zijn in India.

2.5. Wat betreft zijn identiteitspapieren, verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken in 2010 dat zijn smokkelaar zijn identiteitskaart zou hebben en dat hij nooit een eigen paspoort zou hebben gehad (verklaring DVZ, punt 21). Tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal stelt hij geen documenten te hebben die zijn identiteit kunnen aantonen en dat hij nooit een *shanakthicard* heeft gehad (gehoorverslag CGVS 26/04/2013, p. 1). Tevens verklaart hij uitdrukkelijk nooit een internationaal paspoort te hebben gehad (gehoorverslag CGVS 26/04/2013, p. 7). Tijdens zijn tweede gehoor verklaart hij daarentegen dat hij een *shanakthicard* kreeg toen hij achttien jaar was, evenwel zou deze in het bezit zijn van de smokkelaar die hem naar België bracht. Andere identiteitsdocumenten, naast deze *shanakthicard*, had hij niet in Pakistan en hij stelt niets te hebben dat zijn identiteit kan bewijzen (gehoorverslag CGVS 26/04/2013, p. 3). Het is dan ook opmerkelijk dat hij later, gevraagd of hij na aankomst in België ooit de Pakistaanse ambassade in België heeft gecontacteerd, dit bevestigt en verklaart dit te hebben gedaan in 2011 om een *Nicop* aan te vragen, die hij ook gekregen heeft. Plots legt verzoeker een fotokopie van zijn *Nicop* en van zijn identiteitskaart voor. Ook deze fotokopie van zijn identiteitskaart zou hij van de ambassade gekregen hebben (gehoorverslag CGVS 05/06/2015, p. 4). Verzoeker beweert dat hij bij het aanvragen van zijn *Nicop* geen documenten nodig had, enkel zijn identiteitskaartnummer. Op basis hiervan zou de Pakistaanse ambassade hem niet enkel een *Nicop* gegeven hebben (en dit reeds in 2011, iets dat bevestigd wordt door de website van Nadra, de uitvaardigende instantie (*“resultaat Nadra, Nicop”* (administratief dossier, stuk 11, landeninformatie, deel 5)), maar ze zouden hem ook nog eens een kopie van zijn identiteitskaart hebben gegeven. Evenwel blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (*“info aanvraag Nicop, ambassade Brussel”* (administratief dossier, stuk 11, landeninformatie, deel 4)) komende van de Pakistaanse

ambassade te Brussel, dat men bij een aanvraag voor een *Nicop* verschillende documenten dient voor te leggen, waaronder een paspoort. Wat betreft het betoog van verzoeker in zijn verzoekschrift dat *“de Commissaris-generaal aan die algemene informatie een te absolute waarde (geeft), nu het er voor consulaire diensten om te doen is om voldoende zekerheid te bekomen over de identiteit van de betrokken landgenoot die de aanvraag doet. Aangezien verzoeker het nummer van zijn identiteitskaart kon geven en ook zijn Belgische voorlopige verblijfskaart (attest van immatriculatie) kon voorleggen, bestond er over de identiteit van verzoeker geen twijfel meer”*, stelt de Raad echter vast dat dit een loutere bewering betreft die op geen enkele wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd. Bovendien kan niet worden ingezien waarom een ambassade een identiteit zou bevestigen door het uitreiken van een identiteitskaart zonder de zekerheid te hebben dat geen identiteitsfraude wordt gepleegd of dat deze persoon wel degelijk van Pakistaanse nationaliteit is. Bovendien blijkt verder uit de verklaringen van verzoeker tijdens zijn tweede gehoor dat hij reeds sinds 2011 in het bezit zou zijn geweest van twee identiteitskaarten, die hij echter naliet voor te leggen tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal in 2013, noch later in zijn beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit terwijl hem tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal in 2013 uitdrukkelijk gevraagd werd om identiteitsdocumenten (gehoorverslag CGVS 26/04/2013, p. 1). Op het einde van zijn eerste gehoor werd aan verzoeker nog gevraagd of hij later nog documenten zal neerleggen, waarop hij ontkennend antwoordde (gehoorverslag CGVS 26/04/2013, p. 8-9). Dat verzoeker deze documenten bewust achterhield, ondermijnt dan ook ernstig de oprechtheid van zijn verklaringen. Met de commissaris-generaal kan dus besloten worden dat verzoeker (verschillende) identiteitsdocumenten, waaronder een paspoort had die hij niet aan de Belgische asielinstanties wil voorleggen.

Bovendien legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over het al dan niet gehad hebben van een paspoort. Zoals hierboven reeds opgemerkt, verklaarde hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal nooit over een eigen paspoort te hebben beschikt (verklaring DVZ, punt 21; gehoorverslag CGVS 26/04/2013, p. 7). Tijdens zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal geeft verzoeker echter plots aan een Pakistaans paspoort te hebben gekregen in 2004-2005, toen hij ook zijn identiteitskaart kreeg. Ook dit paspoort, net zoals zijn identiteitskaart, zou in het bezit zijn van de smokkelaar (gehoorverslag CGVS 05/06/2015, p. 6). Later stelde hij dan weer dat dit paspoort verloren is gegaan tijdens de aardbeving (gehoorverslag CGVS 05/06/2015, p. 6). Wanneer hem de kopie getoond werd dat bij het UKBA verkregen werd, bevestigde verzoeker dat het hier om zijn paspoort uit 2004-2005 ging dat verloren gegaan zou zijn in de aardbeving van oktober 2005 (gehoorverslag CGVS 05/06/2015, p. 7). Verzoeker benadrukt hierbij dat hij nooit met dit paspoort een Brits studentervisum aangevraagd heeft, noch heeft hij met dit paspoort gereisd (gehoorverslag CGVS 05/06/2015, p. 6). De Raad bemerkt dat toen diezelfde kopie hem werd getoond tijdens zijn eerste gehoor, hij nog ten stelligste ontkende dat dit zijn paspoort zou zijn en verklaarde nooit een paspoort te hebben gehad (gehoorverslag CGVS 26/04/2013, p. 7). Wanneer verzoeker tijdens zijn tweede gehoor geconfronteerd wordt met het feit dat dit paspoort waarvan een kopie werd verkregen bij het UKBA pas in april 2006 uitgevaardigd werd, waardoor het onmogelijk verloren kon gegaan zijn in oktober 2005, paste verzoeker nogmaals zijn verklaringen aan, stellende dat hij na het verlies van zijn vorig paspoort bij de aardbeving in 2005 een nieuw paspoort had aangevraagd. Dit laatste paspoort zou de smokkelaar ingehouden hebben (gehoorverslag CGVS 05/06/2015, p. 7). Daar waar verzoeker bij zijn asielaanvraag in 2010 en zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal in 2013 nog uitdrukkelijk ontkende ooit een paspoort gehad te hebben, blijkt plots uit zijn verklaringen tijdens zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal dat hij er zelfs twee heeft aangevraagd. De bewering dat hij beide paspoorten kwijt was, kon hij op geen enkele manier hard maken. Hij gaf aan dat hij het verlies van zijn tweede paspoort nooit aangaf bij politie of ambassade (gehoorverslag CGVS 05/06/2015, p. 7). Deze flagrante tegenstrijdigheden en de vaststelling dat men voor de aanvraag van een *Nicop* over een paspoort dient te beschikken, wijzen er sterk op dat verzoeker dit paspoort nog steeds in zijn bezit heeft, maar dat hij dit niet wenst voor te leggen bij de Belgische asielinstanties. Hierdoor ontstaat er voor de Raad een vermoeden dat verzoeker Pakistan legaal verlaten heeft met gebruik van zijn eigen paspoort, dat hij niet voorlegt daar de aanwezige stempels van in- en uitreizen niet overeenstemmen met zijn verklaringen.

2.6. Voorts blijkt uit de stereotiepe en vage verklaringen van verzoeker over zijn reis over land van Pakistan naar Europa, wat nochtans een zware en memorabele reis dient geweest te zijn, dat verzoeker zijn ware reisroute ook achterwege probeert te houden. Gevraagd om over zijn reis te vertellen, kwam hij niet verder dan de stelling dat hij met de wagen, dan over water en dan weer met de wagen reisde. Gevraagd om deze zware reis meer te duiden, was hij nauwelijks in staat om enig detail te verschaffen. Hij kon niet zeggen waar hij de grens tussen Pakistan en Iran of tussen Iran en Turkije overstak. Hij kon

geen enkele geografische plek (stad, dorp, rivier,...) waar hij onderweg langskwam bij naam noemen. En ook over zijn verdere reis van Turkije naar België kon hij geen enkel detail verschaffen, noch enige anekdote over kwijt (gehoorverslag CGVS 05/06/2015, p. 8-9).

2.7. Tevens kan aan de bewering van verzoeker nooit een Brits visum te hebben aangevraagd en nooit in het Verenigd Koninkrijk te zijn geweest, geen geloof worden gehecht. Uit de informatie verkregen van het UKBA blijkt dat er op verzoekers naam en paspoort een Brits visum werd uitgevaardigd. Tijdens zijn tweede gehoor erkende verzoeker dat het hier om zijn paspoort ging (gehoorverslag CGVS 05/06/2015, p. 7). Verder gaf hij tijdens zijn tweede gehoor aan dat de smokkelaar zijn vingerafdrukken nam, maar hij zou niet weten wat hij er daarna mee gedaan zou hebben (gehoorverslag CGVS 05/06/2015, p. 7). Deze vingerafdrukken zouden zijn genomen in januari 2010 en dit in een hotel in Rawalpindi (gehoorverslag CGVS 05/06/2015, p. 7-8). Nochtans verklaarde verzoeker tijdens zijn eerste gehoor in 2013 nog dat zijn vingerafdrukken in januari 2010 werden genomen toen een groep mensen, die hen na de aardbeving wilden helpen, hem geld beloofden waarna hij meegenomen werd naar een kantoor waar zijn vingerafdrukken werden genomen (gehoorverslag CGVS 26/04/2013, p. 7-8). Bovendien gaf hij tijdens zijn eerste gehoor nog aan dat hij pas in juni 2010 besliste om Pakistan te verlaten, dat hij in juni 2010 de persoon ontmoette die hem geholpen heeft naar België te komen en dat hij voor juni 2010 er nooit aan gedacht had om Pakistan te verlaten (gehoorverslag CGVS 26/04/2013, p. 5 en 7). De verklaring tijdens zijn tweede gehoor dat de smokkelaar in januari 2010 zijn vingerafdrukken nam is dan ook des te opmerkelijker. De Raad stelt vast dat volgens de informatie bekomen van UKBA de vingerafdrukken die bij de aanvraag werden afgenomen, dateren van 19 januari 2010 (*"info UKBA"* (administratief dossier, stuk 11, landeninformatie, deel 7)). Door verzoeker werd tijdens zijn beide gehoren aangegeven dat zijn vingerafdrukken in januari 2010 werden afgenomen wat ook klopt met de gegevens zoals ze door het UKBA verstrekt werden: immers verzoeker gaf aan dat in januari 2010 zijn vingerafdrukken werden genomen en het hier zijn paspoort betrof. Zijn bewering niet te weten dat op basis van beide elementen hierna een visum werd aangevraagd in het Verenigd Koninkrijk, is weinig plausibel. Immers is er nog een andere aanwijzing dat verzoeker wel degelijk in het Verenigd Koninkrijk verbleven heeft. Meer bepaald plaatste hij in 2012 op zijn Facebookaccount een filmpje dat gelinkt is aan Youtube, waarop men op 1 min 31 een foto van hem ziet voor een paal met richtingaanwijzers (*"Youtube"* (administratief dossier, stuk 11, landeninformatie, deel 9)). De plaatsnamen op deze paal (Exchangesquare, the Triangle en Shudehill interchange) liggen allen in Manchester, Verenigd Koninkrijk (*"info plekken Manchester"* (administratief dossier, stuk 11, landeninformatie, deel 10)). Verzoekers bewering dat deze foto zo gemaakt werd en dat hij niet werkelijk daar was (gehoorverslag CGVS 05/06/2015, p. 12) is in het licht van bovenstaande bevindingen, ongeloofwaardig. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog oppert dat hij onmogelijk een studentenvisum kan hebben aangevraagd, daar men voor een studentenvisum minstens dient te beschikken over een diploma secundair onderwijs en hijzelf slechts de *"upper primary school"* heeft afgemaakt, gaat hij eraan voorbij aan het gegeven dat zijn geringe schoolopleiding een blote bewering betreft. Hoe dan ook wat ook zijn opleidingsniveau is, kan worden vastgesteld dat verzoeker zijn Facebookaccount een link bevat naar een filmpje op Youtube waarin een foto te zien is van hem voor een paal met richtingsaanwijzers naar plaatsen in Manchester, Verenigd Koninkrijk, hetgeen er eveneens op wijst dat hij wel degelijk naar het Verenigd Koninkrijk is gereisd.

2.8. Wat nog de opmerking van verzoeker betreft dat de reden waarom de eerdere beslissing van de commissaris-generaal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd vernietigd nog steeds aan de orde is omdat er bij het administratief dossier geen nieuwe documenten, met name de originele documenten van het UKBA, werden toegevoegd, bemerkt de Raad evenwel dat verzoeker tijdens zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal, toen hem de kopie getoond werd van zijn paspoort dat bij het UKBA verkregen werd, bevestigde dat het hier om zijn paspoort uit 2004-2005 ging dat verloren gegaan zou zijn in de aardbeving van oktober 2005 (om later te verklaren dat het zijn paspoort betrof dat hij aangevraagd had nadat hij zijn eerste paspoort verloren had in de aardbeving van oktober 2005). Gelet op deze uitdrukkelijke bevestiging is het ontbreken van de originele vingerafdrukken in het administratief dossier dan ook niet langer een punt.

2.9. De Raad is dan ook van oordeel dat alles erop wijst dat verzoekende partij Pakistan legaal verlaten heeft en naar het Verenigd Koninkrijk is gereisd. Deze vaststelling doet ernstig afbreuk aan de oprechtheid van verzoekers verklaringen en de door hem ingeroepen vrees.

2.10. Dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker ingeroepen vrees – hij verklaarde een geschil te hebben met I., die de politie inschakelde om hem te vervolgen – blijkt tevens uit de vaststelling dat verzoeker hierover manifest tegenstrijdige verklaringen aflegde. Vooreerst

verklaarde hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken in totaal driemaal gearresteerd te zijn: in 2006, twee maanden later (maar nog steeds in 2006) en in april 2010 (vragenlijst CGVS, vragen 3.1 en 3.5). Tijdens zijn tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal had hij het dan weer over twee arrestaties: in 2006 en 2008 (gehoorverslag CGVS 05/06/2015, p. 10). Ten tweede verklaarde hij tijdens zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal dat beide arrestaties te wijten zouden zijn aan de invloed die I. op de politie uitoefende om zo zijn concurrent, verzoeker, uit te schakelen (gehoorverslag CGVS 05/06/2015, p. 10). Echter uit zijn verklaringen zoals ze door de Dienst Vreemdelingenzaken werden opgetekend, blijkt duidelijk dat hij pas problemen ondervond met I. vanaf 2008, die in dat jaar zijn concurrerende stenzaak opende, waardoor hij onmogelijk de aanzet tot zijn arrestatie in 2006 gegeven kon hebben. Verzoeker gaf aan dat zijn eerste arrestatie in 2006 uitging van de corrupte politie zelf die geld wilden afpersen (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Verzoeker herhaalde deze versie van de feiten bovendien tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal (gehoorverslag CGVS 26/04/2013, p. 4-5). Ten derde verklaarde hij tijdens zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal dat zijn eerste en tweede arrestatie en hieropvolgende detentie steeds 5 tot 6 dagen duurde. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken liet hij dan weer optekenen dat zijn eerste arrestatie slechts enkele uren duurde en zijn tweede 3 dagen. Zijn verklaringen over zijn arrestaties waren dus volledig tegenstrijdig (vragenlijst CGVS, vragen 3.1 en 3.5; gehoorverslag CGVS 05/06/2015, p. 10-11). Hem gevraagd om een verklaring, bleef hij ontkennen de versie zoals ze opgeschreven staat voor de Dienst Vreemdelingenzaken afgelegd te hebben. Hier staat echter tegenover dat hij tijdens zijn eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal in 2013 dezelfde verklaringen over zijn arrestaties aflegde als deze die voor de Dienst Vreemdelingenzaken werden opgetekend (gehoorverslag CGVS 26/04/2013, p. 4-5). Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan het asielrelaas van verzoeker.

2.11. De Raad kan verder het betoog van verzoeker in zijn verzoekschrift dat uit de vraagstelling tijdens zijn tweede gehoor kan worden afgeleid dat het onderzoek door de commissaris-generaal niet op een objectieve manier is gebeurd, niet bijtreden. Waar hij stelt dat hem tijdens het interview werd gevraagd *“om toe te geven dat hij in het Verenigd Koninkrijk was geweest, omdat hem in dat geval waarschijnlijk asiel zou worden toegekend op grond van andere redenen, zoals dit ook al gebeurd was voor vele Pakistanen en Bengalen die een eerder verblijf in het Verenigd Koninkrijk initieel hadden verzwegen”*, dat het Commissariaat-generaal met deze vraagstelling gepoogd heeft om het probleem van de informatie van het UKBA, waarover men blijkbaar niet in originele vorm beschikt, te omzeilen en dat het een *“pure valstrik”* betreft dat hierbij een toekenning van de vluchtelingenstatus in het vooruitzicht wordt gesteld, bemerkt de Raad vooreerst dat uit de relevante passage (*“In verleden waren er veel pakistansen, bengalen die ook pp en visum in uk hadden, u heeft dit misschien gehoord, na een tijdje gaven de meesten van hen dit zelfs toe, verschillenden werden uiteindelijk nog erkend, voor andere redenen dan uk”*) (gehoorverslag CGVS 05/06/2015, p. 13)) enkel kan worden afgeleid dat de *protection officer* verzoeker nog een laatste kans wou geven om een overtuigende verklaring te geven omtrent de verschillende vaststellingen – zijn visumaanvraag en de informatie die blijkt uit zijn Facebookprofiel – die wijzen op een verblijf in het Verenigd Koninkrijk. Waar verzoeker meent dat men met deze vraagstelling gepoogd heeft om het probleem van de informatie van het UKBA, waarover men blijkbaar niet in originele vorm beschikt, te omzeilen, bemerkt de Raad dat verzoeker eraan voorbij gaat dat, gelet op zijn uitdrukkelijke bevestiging dat de fotokopie van zijn paspoort dat bij het UKBA verkregen werd, zijn paspoort uit 2004-2005 betrof dat verloren gegaan zou zijn in de aardbeving van oktober 2005 (om later te verklaren dat het zijn paspoort betrof dat hij aangevraagd had nadat hij zijn eerste paspoort verloren had in de aardbeving van oktober 2005), het ontbreken van de originele vingerafdrukken in het administratief dossier niet langer relevant is (zie punt 2.8). Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat de *protection officer* tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal optreedt als een beëdigd ambtenaar, wat bijkomende garanties inzake objectiviteit biedt. Een ambtenaar van het Commissariaat-generaal heeft trouwens geen enkel belang bij de aard van de beslissing die de commissaris-generaal neemt, waardoor niet ingezien kan worden hoe deze aangestelde *in casu* bevooroordeeld zou zijn geweest. Dat men tijdens het gehoor bepaalde kritische vragen stelt teneinde meer duidelijkheid te bekomen over bepaalde aspecten, wil niet zeggen dat er sprake is van partijdigheid of vooringenomenheid. Integendeel, anders besluiten wil immers zeggen dat verzoeker meent dat hij zaken, die essentieel zijn voor de besluitvorming mag achterhouden, ontkennen en verloothen.

2.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.13. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.14. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. De Raad bemerkt vooreerst dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA ("*COI Focus*" betreffende "*Pakistan – Security Situation*" van 16 juni 2015 (administratief dossier, stuk 11, landeninformatie, deel 5)) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel. Op basis van de "*COI Focus*" betreffende "*Pakistan – Security Situation*" van 16 juni 2015 - door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier -, stelt de Raad vast dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in door Pakistan gecontroleerd Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Pakistan, dient *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Kashmir te worden beoordeeld. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel en overwegend kalm genoemd kan worden. In 2014 vonden er in geheel PcK drie aanslagen plaats, waarbij drie doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans-Indiase grens diverse schendingen van het staakt-het-vuren plaats, waarbij vier burgerdoden vielen. Er is evenwel geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*. De Raad besluit dan ook op basis van de informatie vervat in het administratief dossier dat er in de provincie Kashmir, Pakistan, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Besluit

2.15. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.16. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

K. DECLERCK